

רע"פ 8947/17 - משה כהן נגד עיריית רמת גן, משה ניסים, רינקוב, בנדרוביץ - עורכי דין

בית המשפט העליון

רע"פ 8947/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: משה כהן

נגד

המשיבים: 1. עיריית רמת גן
2. משה ניסים, רינקוב, בנדרוביץ - עורכי דין

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 18.10.2017 בעפ"א 5732-07-17, שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת העמיתה מ' סוקולוב), בעפ"א 5732-07-17, מיום 18.10.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט העמית מ' בן-חיים), בע"א 39527-06-17, מיום 10.07.2017, לדחות את בקשתו של המבקש להאריך את המועד להישפט על הודעת תשלום קנס, מיום 10.05.1998.

עמוד 1

2. ביום 10.05.1998, נרשם דו"ח חנייה, הכולל הודעת קנס, אשר הוצמד לרכבו של המבקש. ביום 17.11.1998, הועברה הודעת תשלום הקנס, על שמו של המבקש, למשלוח בדואר. אישור על מסירת הודעת תשלום הקנס הומצא על ידי המשיבה 1, עיריית רמת גן (להלן: המשיבה). הודעת תשלום הקנס נשלחה אל המבקש, על פי כתובת בעל הרכב, כפי שהיא מופיעה במשרד הרישוי. ביום 23.02.1999, הפכה הודעת תשלום הקנס לחלוטה, בהתאם לחוק. ממועד זה ואילך, פעלה המשיבה, בהתאם לתצהירה, לשם גביית החוב, הן באמצעות משלוח מכתבי דרישה והתראה והן באמצעות "משלוח עיקולים". המבקש הודה, במסגרת תכתובת עם המשיבים, כי כבר בשנת 2001 נודע לו מהמשיבה על קיומו של החוב, ובשנת 2007, הובהר לו כי טענותיו לעניין תשלום הקנס נדחו, וכי המשיבה תמשיך בהליכי גבייה כנגדו. למרות זאת, לא פנה המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה כלשהי בעניין החוב. יש לציין, כי המבקש פנה לערכאות אחרות, ובקשותיו נמחקו ונדחו בשל חוסר סמכות עניינית.

3. רק ביום 19.06.2017, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט בבית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן. בהחלטתו, מיום 10.07.2017, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את בקשתו זו של המבקש, בקובעו כי הוא לא שוכנע כי מתקיימת, בנידון דיון, סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון במשפטו. בית המשפט לעניינים מקומיים הבהיר, כי על יסוד הנאמר בתצהירה של הגב' אורית רונן, המשמשת כפקידה במחלקת הפיקוח והחניה בעיריית רמת גן, ניתן לקבוע כי בוצעה מסירה כדין של ההזמנה לדיון, כאשר חזקת המסירה, הקבועה בתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקנות סדר הדין הפלילי) לא נסתרה. נקבע, בהקשר זה, כי לא עלה בידי המבקש להוכיח כי הוא לא קיבל את ההודעה בדבר מועד הדיון וההזמנה לדיון, "מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע, כי "ניתן היה לצפות מן המבקש, עו"ד בהשכלתו, לצרף לתצהירו את הרישומים במשרד הרישוי המעידים על הכתובות שלו - וזאת לא עשה". לאחר זאת, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי הוא שוכנע שהמבקש היה מודע, למצער, מיום 12.06.2001, לעובדה כי נרשם לחובתו דו"ח חנייה, אך הוא נמנע מלנקוט בצעדים של ממש, על מנת לבטל את הרשעתו ואת גזר הדין שניתנו בהיעדרו. לאור האמור, הטעים בית המשפט לעניינים מקומיים, כי בנסיבות אלה, אין לראות בהמשך ההליכים שנקטו נגד המבקש, בבחינת עיוות דין שנגרם לו, כמשמעו בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע, כי ממכתבו של המבקש אל המשיבים 2, מיום 30.10.2007, ניתן להבין כי בסמוך למועד זה, הומצא לו פסק הדין, ומשכך, "שומה היה על המבקש, כמתבקש מסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי לעתור לביטולו - בתוך 30 יום". בית המשפט לעניינים מקומיים, הוסיף עוד, כי "אין ספק כי המבקש פעל בשיהוי קיצוני ובלתי מוסבר בהגשת בקשתו להישפט רק בשנת 2017".

לאחר זאת, ציין בית המשפט לעניינים מקומיים, כי כל טענת התיישנות שהועלתה מצד המבקש, חורגת מתחום סמכותו העניינית, ואולם, "אין להקל ראש בטענות המבקש באשר לשיהוי הלא זניח שבו החלו המשיבים לנקוט נגד הליכי גבייה", וכי לא הייתה, לכאורה, כל מניעה כי המשיבים ינקטו נגד המבקש הליכי גבייה עוד בשנת 2000. על יסוד האמור, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי "בשלב זה, ועד למתן החלטה אחרת, רשאים המשיבים לגבות מן המבקש את הסך של 300 ₪ בלבד". אשר לשאלת ההוצאות, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי המשיבים יגישו לבית המשפט פירוט ותיעוד של סכום ההוצאות שנצבר לחובתו של המבקש, וכי הלה יהיה רשאי להגיב על הפירוט האמור.

ביום 18.09.2017, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים, כי אין לו סמכות להידרש לסוגיית הוצאות הגבייה, ומשך ביטל את החלטתו, מיום 10.07.2017, בנושא זה בלבד. בהמשך, הגיש המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים, בקשה לעיין מחדש בהחלטתו, מיום 10.07.2017, אשר נדחתה, ביום 18.09.2017.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, לדחות את בקשתו להארכת המועד להישפט על הודעת תשלום הקנס, ולאחר שהאזין לטיעוני הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בפתח פסק דינו, ציין בית המשפט המחוזי, כי "הבקשה נשוא הערעור הוגשה בשיהוי קיצוני, בלתי סביר, ובלתי מובן של כ-16 שנים. המשיבה צירפה תדפיס של עשרות מכתבי התראה שונים ועיקולים שנשלחו למערער [למבקש] משנת 2001 ועד סוף שנת 2016. למרות ההליכים הללו, לא טרח המערער [המבקש] במהלך כל השנים להגיש את בקשותיו כדין". בהמשך, קבע בית המשפט המחוזי, כי לזכות המשיבה עומדת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, וכי המבקש לא הצליח לסתור חזקה זו. בית המשפט הוסיף וקבע, כי המבקש לא הוכיח כי הוא לא קיבל את ההודעה על מתן הדו"ח, בנסיבות שאינן תלויות בו, בהתאם לדרישת המחוקק; זאת, חרף ניסיונותיו של המבקש לגלגל על המשיבה את נטל ההוכחה המוטל עליו. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי קבע כי יש ממש בטענת המשיבה, לפיה יש להטיל על המבקש תשלום הוצאות, ו"לו רק מהטעם שבטיעונו בעל פה, הכפיש המבקש הן את משרדה של ב"כ המשיבים והן את בית המשפט". לאחר זאת, אימץ בית המשפט המחוזי את קביעותיו של בית המשפט לעניינים מקומיים, בדבר חוסר סמכותו לדון בטענות הנוגעות להתיישנות העונש, כמו גם בנושא הליכי הגבייה. לאור האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, וקבע כי המבקש ישלם למשיבים הוצאות דיון בסך 1,000 ₪.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בדחותו את הבקשה להארכת מועד להישפט על הודעת תשלום הקנס, מיום 10.05.1998. במסגרת הבקשה, חוזר המבקש על מרבית טענותיו, כפי שנטענו בפני הערכאות הקודמות. בין היתר, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לטענת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי עת התעלם מטענותיו בדבר חוסר מקוריותו של תדפיס המשלוח, על פיו נשלחה הודעת תשלום קנס חדשה ביום 09.11.1998; ומשקבע כי המבקש "שקט על שמריו ולא הגיש בקשה להישפט סמוך לידיעתו מיום 12.06.2001 על קיום הדו"ח". המבקש מוסיף וטוען, כי שגה בית המשפט המחוזי משלא ייחס משקל מספיק לתום ליבו של המבקש; לטענתו כי הוא לא ביצע את עבירת החנייה; להתנהלות המשיבים, אשר הביאה את המבקש "לידי תובנה כי המשיבים ביטלו את הדו"ח"; ול"סיבה המוצדקת לכך שהמבקש לא ידע על הדו"ח אלא לאחר יותר משלוש שנים, ומעת שנודע למבקש על הדו"ח ביקש לבטל את הדו"ח או כי יש לו זימון למשפט". לטענת המבקש, לא התקיימו התנאים לגיבושה של חזקת המסירה כדין, ולפיכך לא קמה כלפיו החובה לסתור חזקה זו. בהמשך, טוען המבקש לקיומה של שאלה משפטית, שהיא לשיטתו בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו הפרטי. שאלה זו, נוגעת למעמדו של "תדפיס פלט פנימי בדבר משלוח דברי דואר רשומים", והאם תדפיס זה מקיים את חזקת המסירה כדין, לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, להורות על ביטול פסקי הדין של הערכאות הקודמות, תוך קביעה כי המשיבים לא הוכיחו את עצם קיומה של העבירה נשוא הדו"ח, ולחילופין, שלא ביצעו מסירה כדין של הודעת תשלום הקנס, בתוך התקופה הקבועה בחוק. לשיטתו של המבקש, על בית המשפט לקבוע כי העבירה נשוא הדו"ח התיישנה,

וכי הדו"ח בעניינו של המבקש בטל ומבוטל.

דיון והכרעה

6. כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה רחבת היקף, אשר חורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.09.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על צרופותיה, הגעתי לידי מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, וכי מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, הא ותו לא. לטעמי, גם אין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק מהותי שנגרם למבקש. זאת ועוד, טענותיו של המבקש לגבי מקוריות תדפיס משלוח הודעת התשלום בדואר, כמו גם בעניין עמידת המשיבים בחזקת המסירה, מופנות כלפיו ממצאים שבעובדה, שנעשו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים, וכידוע הוא **כי ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בממצאים מעין אלה, שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)).** ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).

עוד יצוין, כי חרף ניסיונותיו של המבקש לעטות על בקשתו כסות של שאלה משפטית עקרונית, הרי שהיא נסובה על עניינו הפרטי, וזאת בלבד. בנוסף, חלקן הנכבד של טענות המבקש, כבר הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.03.2017); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

7. אוסיף למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את השגותיו של המבקש. אשר לטענתו העיקרית של המבקש, לפיה היה מקום להאריך את המועד, על מנת שיוכל להישפט על הודעת תשלום הקנס, ולחילופין לבטל את דו"ח החניה בעניינו, סבורני כי אין מקום לקבלה. אין חולק כי המבקש ידע על קיומו של הדו"ח נשוא החוב הקיים בעניינו כבר בשנת 2001. המבקש ניהל התכתבויות רבות עם המשיבה, הן בשנת 2001 ובהמשך משנת 2007 ואילך, ולמרות זאת, נמנע המבקש מלפנות לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשה להארכת מועד או בבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. משלא עשה כן המבקש, מבעוד מועד, אין לו אלא להלין על עצמו. דברים אלה נאמרים ביתר שאת, כאשר מדובר במבקש שהוא עו"ד במקצועו. אוסיף עוד, כי הקביעה, לפיה המסמכים שצורפו על ידי המשיבה מבססים את חזקת המסירה, אשר כאמור, לא נסתרה, נעשתה לאחר בחינת התשתית הראייתית שהוצגה בפני הערכאות הקודמות, ולא מצאתי טעם מבורר להתערב בה. אוסיף עוד, כי לא מצאתי ממש גם ביתר טענותיו של המבקש. לאור האמור, הנני סבור כי צדק בית המשפט המחוזי בדחותו את הערעור, שכן, לטעמי, לא היה מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים.

8. הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ח (21.12.2017).

שׁוֹפֵט
